

нѣкои бѣляцы — *рѣшително*; а други *нерѣшително* съ нѣкоя недовѣрчивость. Отъ това слѣдова че всяко едно сужденіе, кое-то и изражава разумнѣтъ дѣятельность явява се въ една-та отъ тыя противоположны формы: бива сирѣчь сужденіе *рѣшително*, или *нерѣшително*. Рѣшительно-то сужденіе обикновено се називава въ Логика-та *категорическо*; а нерѣшительно-то, ако разумъ-тъ изражава нерѣшительность за подлежаще-то, називава се а) *сужденіе условно*; а ако — за казуемо-то, то таково сужденіе се зове б) *раздѣлително*. —

а) За категорическо-то сужденіе.

§. 39.

Категорическо или рѣшительно сужденіе е то, въ кое-то разумъ-тъ отдава и приписва на подлежаще-то едно извѣстно казуемо безъ никакво недоумѣніе и сомнѣніе; мисли сирѣчь че това казуемо или, все едно, тойзи характеристически бѣлягъ непремѣнно съдѣржя или пакъ че може, или трѣба да се съдѣржя въ понятіе-то ни — въ подлежаще-то сирѣчь; за това — му го отдава право въ една нерѣшительна форма на сужденіе-то; напримѣръ: Богъ е всесиленъ, человекъ е смъртенъ, туй дѣте пише и чите. —

Общо основаніе категорическаго сужденія всякога бива за разумъ-тъ то, че всякога едно понятіе непремѣнно трѣба да се мисли въ единъ какъвъ да е обемъ, трѣба сирѣчь да е подведено подъ една, каква да е, категорія — трѣба да има едно *име*. И тѣй, да подвождамы единъ предметъ подъ една извѣстна категорія, или все едно — да мислимъ че едно понятіе *рѣшително* се съдѣржя въ друго: значи *да сѣдимъ категорически*. —